

“ Çocuğunu Nazla Büyüten Anne- Babalara Sonunda Ağlamaklık Düşer.” Kutadgu Bilig

Kocaeli'nin Körfez ilçesinde çalışan Mesleki ve Teknik A. Lisesi Edeb.Öğret. Nevzat Yüksel meslektaşım her ay, maaşının bir miktarı ile “ Kutadgu Bilig” ile “Beyaz Zambaklar Ülkesinde” isimli kitapları satın alarak ülkemizin muhtelif yerlerindeki kitap dostlarına ücretsiz göndermektedir. Geçtiğimiz yıl İstanbul-Kocaeli/ Körfez ilçesindeki seminerlerim vasıtasıyla tanıştığım kitap dostu Nevzat Yüksel kardeşim nezih, nahif kişiliği ve tatlı diliyle sözüne sohbetine doyum olmayan nezaketli, sireti suretine yansıyan mütebessim bir insan. Bu fedakâr değerli dost, daha sonra da ecdadımızın ünlü bilgisi Yusuf Has Hacip tarafından bin yıl önce yazılan ama sanki bugün yazılmış gibi günümüz ebeveynlerini de yakıdan ilgilendiren “ Kutadgu Bilig” adlı kitabı günümüz Türkçesihe çevirerek bastırıp kitapseverlere yine ücretsiz olarak göndermektedir.

Sayın Hocamızın geçen yıl bana da gönderdiği bu iki kitabı, birkaç defa dikkatle okuyarak her iki kitap üzerine sekiz makale yayınlamıştım. Yusuf Has Hacip sanki bugünleri bin yıl öncesinden görür gibi yazmış. Günümüzde de çocuklar öyle nazla yetişiyor ki evlerde çocuk değil, sanki prens ve prensesler yetiştiriyorlar. Ama maalesef sonunda da üzülenler yine onlar oluyor. Anne-babalar yalan söyler, hata yaparlar ama prens ve prensesler katiyetle yalan söylemezler, hata yapmazlar. İdareciliğim sırasında bu konuda yaşadığım acı ama gerçek olayları “ OKUL MÜDÜRÜRÜNÜN GÜNLÜĞÜNDEN” adlı kitabımda topladım. İşte size yazımın başlığı ile ilgili yaşadığım bir örnek.

Baharda yağmurun yağmasıyla, ardından güneşin toprağı yalamasıyla toprak kabarıyor ve milyarlarca bitki, ağaç, böcek bir anda nasıl canlanıyorsa aynı bahar mevsimi insanlar üzerinde, özellikle gençler üzerinde gözle görülür biyolojik ve fiziki değişmelere de sebep oluyor. Bu tespiti, otuz dört yılını gençler arasında geçiren bir eğitimci olarak yakinen gözlemlerimle ifade ediyorum. Okulların Disiplin Kurulu tutanaklarını incelediğinizde bu tespitimin doğruluğunu görebilirsiniz. Okullarda en çok disiplin suçu işlenen aylar nisan, mayıs ve haziran aylarıdır. Böyle bahar aylarından birinde bir öğle teneffüsü anında odamda otururken hizmetlilerden biri odama gelerek bir kız öğrenci ile bir erkek öğrencinin okul bahçesinin bir köşesinde uygunsuz şekilde oturduklarını söyledi. Yerimden kalkıp odanın penceresinden baktığımda gerçekten kız ile erkek öğrencinin okul kurallarına uymayan bir şekilde okul bahçesinin içindeki bir ağacın altında oturduklarını gördüm. Erkek öğrenci, ellerini kız öğrencinin

omzuna atmış; kız öğrenci de erkek öğrencinin omzuna yaslanmış diğer öğrencilerin ve çevrenin dikkatini çekecek bir görünümdeydiler. Odanın penceresini açıp o iki öğrenciye seslenerek yanıma gelmelerini söyledim. Her iki öğrenci de çağrım üzerine odama geldiler. Kendilerine o şekilde orada oturmalarının okul kurallarına uymadığını söyledim. Bu uyarım karşısında kız öğrenci, ses çıkarmazken erkek öğrenci, kız öğrenci ile komşu çocukları olduklarını, beraber büyüdüklerini, kardeş gibi olduklarını beraber ders çalıştıklarını, anne babalarının kendileri hakkında bilgi sahibi olduklarını söyledi. Ben de öğrencinin bu söylediklerine inandığımı, kendilerine saygı duyduğumu; ancak okul içinde bu tür davranış içinde olmamaları gerektiğini söylediğimde öğrenci: “Benim kötü kalpli olduğumu, kendileri hakkında kötü düşünerek kendilerine haksızlık yaptığımı” söylemesin mi? Bu itham üzerine çok canım sıkıldı ve çok sinirlendim. Kesin ve kararlı bir ifadeyle okul müdürü olarak kendilerini bu davranışlarından ötürü ikaz ettiğimi, durumdan ailelerine de haber vereceğimi söyledim. Sonra da kendilerini bir daha bu şekilde görmek istemediğimi hatırlatarak sınıflarına gönderdim. Ben, öğrencilerin durumlarını ailelerine henüz haber vermemiştim, bu olaydan birkaç gün sonra postadan bir mektup aldım. Mektubu açtım:

“Sayın Müdür” diye şahsıma yazılan bir mektup olduğunu anladım. Şahsıma yazılan mektubun metnini aşağıya aynen alıyorum.

“Sayın Müdür, Geçen gün liseniz öğrencilerinden kızım F. ile komşu çocuğumuz B.yi öğle teneffüsünde okul bahçesinde ders çalışırken odanıza çağırıp kızımın ve arkadaşının onurunu incitici davranışlarda bulunduğunuz için sizi kınıyorum. Lütfen, ufkunuzu genişletin. Gerici düşüncelerle gençleri itham edip onların geleceğini karartmayın ve üzmeyin. Şayet kızımı ikinci kez üzdüğünüz takdirde sizi gerekli makamlara şikâyet edeceğimin bilinmesini rica ederim. 14.05.1987 M.T”

Mektubu okur okumaz çok sinirlendim; ama yapmamam gereken bir şey yaptım. Kalemi kâğıdı elime alıp bir mektup da ben yazdım.

“Sayın Veli, kızınızla, komşu çocuğunuz B. okul bahçesinde okul kurallarına uymayan davranışlarından dolayı ikaz edilmiştir. Benim düşüncelerim ve ufkum sizi ilgilendirmez; ama sizin ufkunuz geniş ise gençlerin bu tür davranışlarına evinizin bir odasında müsaade etmenizi rica ederim.”22.05.1987 Okul Müdürü

Öğrenci velisi, mektubumdan son derece alınmış. (Şimdiki aklım olsaydı mektubumdaki kelimeleri daha dikkatli seçerdim.) Mektubu o yıllarda okul aile

birliğinde çalışan komşusuna göstermiş. Komşusu da bu durumu bana intikal ettirdi. Ben de: “Bunu bana değil, olayı gören Nöbetçi ğretmenlere sor! Onlardan aldığın bilgiyi ailesine götür!” dedim. Konu, aile birliği başkanının da gayretiyle kapandı. Bu arada ben ğrenci velisiyle ne karşılaştın, ne de kendini tanıyordum.

Evet olay aile birliği başkanının girişimiyle benim açımdan kapandı ama, maalesef aile açısından kapanmadı. Ertesi yıl kardeşi gibi büyüdükleri komşu çocuğundan hamile kalan kız öğrencimizin ailesi, Manisa’yı terk etmek zorunda kaldıklarını yine komşuları aile birliği başkanından duydum.

Öğrenci velilerine seslenmek istiyorum. Elbette her anne-baba çocuğuna inanacaktır ve inanmaya da devam etsinler; ama çocuklarının verdiği bilgileri doğru kabul edip tek taraflı olarak hareket ettiklerinde çok sevdikleri çocuklarını kaybedebilirler. Lütfen, ocuklarınıza olan sevginiz, gözünüzü ve aklınızı perdelemesin. Kur’an-ı Kerim’in şura Suresi’nin 30. ayetinde; “Başınıza gelen iyilikler Allah’tandır, kötülükler de kendi ellerinizle yaptıklarınızındandır.” buyruluyor. Çoğu kez anne-babaların merhameti çocuklarını yanlışa götürmektedir. Yanlışa düştükten sonra “Ben nerede hata yaptım?” diye ırpınmanın bir yararı olmadığını her gün etrafımızda ve ekranlarda görmekteyiz.

Not: Okul müdürünün Günlüğünden .Wwww.kadirkeskin.net